

ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ РЕКРЕАЦІЙНО–ТУРИСТИЧНИХ ТЕРИТОРІЙ

О.В. Валецька¹, Л.А. Федорусь²

Луцький національний технічний університет,

valeitska_olga@meta.ua, fedorus_lubov@mail.ru

На сьогодні в Україні розвиток рекреаційно–туристичних територій є одним із головних завдань, цьому сприяють природно – кліматичні умови, значний історико–культурний потенціал, необхідні людські та матеріальні ресурси.

Питання розвитку рекреаційно – туристичних територій розглядалися багатьма науковцями. Серед вітчизняних вчених слід відзначити праці П.В. Гудзя, П.О. Масляка, О.І. Гулич, І.Г. Богатюк, О.Г.Топчієва, С.К. Харічкова, О.С.Шаптали. Різноманітність досліджень рекреаційно–туристичної туристичної галузі підтверджує складність, актуальність та неоднозначність цієї теми. Важливе значення для подальшого розвитку дослідження стану рекреаційно – туристичних територій є визначення основних типів та факторів, що чинять вплив на їх розвиток.

Рекреаційно – туристичні території повинні відповідати сучасним потребам людей у цивілізованому, зручному, комфортному відпочинку, відновленню життєвих сил. Будь–яку територію не можна вважати рекреаційною, а лише ту, в наявності якої розміщені природні ресурси, основне призначення яких полягає у лікуванні і відновленні фізичних, моральних і духовних сил людини [1].

Для задоволення цих потреб розглянемо рекреаційно – туристичні території глибше та зосередимо увагу на природні умови, історико–культурні та матеріально–технічні ресурси територій, їх географічне положення, екологічну та соціально–економічну ситуацію.

Рекреаційні ресурси поділяються на дві групи: рекреаційні природні ресурси та рекреаційні соціально–побутові ресурси. В Україні значну частину природного потенціалу рекреаційно–туристичних територій складають унікальні ресурси: рекреаційні ландшафти (лісові, приморські, гірські), оздоровчі ресурси (мінеральні води та лікувальні грязі), природно–заповідні об'єкти (національні природні та регіональні ландшафтні парки, біосферні заповідники, парки–пам'ятки садово–паркового мистецтва тощо), території історико–культурного призначення (пам'ятки архітектури та містобудування, історико–архітектурні заповідники та ін.) [2].

Рекреаційні соціально–побутові ресурси визначаються як будівлі, споруди, комунікації, засоби зв'язку, комунальна інфраструктура, архітектурні, історичні, спортивні комплекси, інші об'єкти соціально–культурного призначення, що використовуються з рекреаційною метою.

Вважаємо, що сукупне використання рекреаційних ресурсів дасть поштовх для розвитку рекреаційно–туристичних територій та сприятиме поліпшенню загальної економічної ситуації в державі – створення нових робочих місць, залучення інвесторів, будівництво нових об'єктів туризму, залучення в господарський обіг додаткових матеріальних ресурсів, збільшення товарообігу.

Унікальність, історична або культурна цінність, оригінальність, естетична привабливість і лікувально – оздоровча значущість рекреаційно – туристичних територій для організації рекреаційної діяльності дозволяє виділити пріоритетні типи цих територій: – пізнавальні, – екскурсійні, – рекреаційні, – оздоровчі – наукові, – фестивальні, – релігійні, – ділові, – сільські, – комплексні. Тому специфіка функціонального призначення рекреаційно – туристичних територій має визначати їх пріоритетний тип.

Для визначення типу рекреаційно–туристичних територій потрібно врахувати наступні основні фактори: – геополітичне положення (розташування території, наявність трудових ресурсів, транспортних комунікацій, джерел сировини, енергії, історія розвитку території, традиції та ін.); – наявність рекреаційних ресурсів; – стан туристичної інфраструктури; – попит на рекреацію та туризм; –туристично–рекреаційна політика регіону [3].

На нашу думку, особливості розвитку рекреаційно–туристичних територій залежать від комплексного підходу до групи факторів: – природно – кліматичні; – економічні; – соціальні; історико – культурні; демографічні; психологічні; матеріальні; науково–технологічні. Врахування типів та факторів, які впливають на розвиток рекреаційно–туристичних територій України дозволяє виділити першочергові завдання: – забезпечення загальнодержавної і регіональної підтримки розвитку рекреаційно–туристичних територій, – створення інвестиційного клімату, – розбудова інфраструктури для надання якісних і різноманітних послуг туристам; – використання туристичних ресурсів, національної історико–культурної спадщини; – активізація маркетингової та інформаційно–рекламної діяльності; – підготовка кадрів для потреб рекреаційно – туристичної діяльності.

Не зважаючи на всі реалії сьогодення, хотілося б зазначити, що Україна об'єктивно має могутній рекреаційно–туристичний потенціал, який дасть можливість досягти значного економічного розвитку рекреаційно–туристичних територій.

Список використаної літератури:

1. Гулич, О.І. Екологічно збалансований розвиток курортно–оздоровчих територій: питання теорії і практики: монографія / О.І. Гулич. – Львів: ІРД НАН України, 2007. – 208 с.
2. Богатюк, І.Г. Вісник Академії праці і соціальних відносин Федерації професійних спілок України. Серія: Право та державне управління. – 2011. – №4. – С.48–50.
3. Андропов, О.М. Стан рекреаційного комплексу України / О.М. Андропов // Економіка і екологія. – 2005. – №24.